

Autorka svoju diplomovú prácu poňala ako exkurz do svojho súkromia. Inštácia jej "izby" plnej jej osobných vecí, odkazuje na prácu Tracey Emin "my bed" v papučiach. Inštaláciu však obohatila o osobné zápisky jej zážitkov z radenia, skrz aplikáciu tinder. Divák má tak možnosť nahliadnuť do jej súkromia, ktorú randiaci muži nemajú. Poznáva autorkine "bezpečné" prostredie, miesto, kde sa autorka najviac cíti sama sebou. Vytvára sa tak kontrast medzi tým, čo autorka o sebe v aplikácii povie, ako sa idealizuje aby "prilákala obeť". Sama autorka sa prirovnala ku modlivke (kudlanke nábožnej) "Možná to ze mě dělá kudlanku, ale je nutné podotknout, že jsem tak nenakládala jen s kluky, se kterýma jsem chodila na rande. Já sama sobě jsem byla také zdrojem. Při

přešlapu jsem se kála, udělala si ze sebe legraci, sebereflektovala se. Byly zde dva úhly pohledu."

Čo je podľa mňa v zaujímavom kontraste s tzv. "sexuálnymi predátormi", ktorí poľujú na internete po nepľnoletých dievčatách. Zhrnul to napríklad dokumentárny film "V sieti", kde mladé dievčatá pod dohľadom polície, komunikovali s mužmi, ktorí až šokujúco rýchlo komunikáciu obrátia k sexuálnej ladenej, prípadne žiadajú stretnutie.

Autorka situáciu otočila a predátorom i keď sebareflektujúcim, je ona sama. Nieje pasívna, čakajúca, a iniciuje schôzdky ona sama, pričomž skúma reakcie "obete" rovnako, ako aj tie svoje. Z tohto pohľadu vnímam dielo aj ako feministické, z dôvodu vymedzovania sa zo stereotypnej role čakajúcej "na toho pravého" sa mení na aktívne hľadajúcu "bejby nebude sedieť v koute".

Na instagrame som narazila na fotografku Yushi Lii, ktorá fotila mužské akty v domácom prostredí, kde sa nimi necháva obsluhovať. Sériu sa vola "My tinder boys"

Beatrice svoje "úlovky") ponecháva v anonymite, nezhmotňuje ich, neobjektívizuje, jej záujem sa obracia len na komunikáciu a určité opakujúce sa vzorce v nej.

V textoch, ktoré sa objavujú v inštalácii, kde plánuje byť autorka aj sama prítomná, komentuje, spomína a rozoberá jednotlivé stretnutia s nadhľadom a vtipom, ktorý nabúrava predstavu, že žena sa chce iba "dobro vydať". Naznačuje, že samotná cesta môže byť cieľom. Jej "výskum" by mohol byť dokumentom na national geographic o aktuálnej situácii v párení, dnešných ľudí.

Píše veľmi dobre, vtipne, reflektuje vlastné pocity bez nejakého zaťažujúceho intelektualizovania, so zreteľom na povahu diela. Texty pokladám za nosnú a najsilnejšiu časť diela.

Introspektívnosť osobných úvah nad láskou a vzťahmi, podčiarkla samotnou inštaláciou práce, ktorú, ako som spomínala, bude tvoriť jej prenesená izba, župan a papuče, čo tiež veľmi vhodne dokresľuje atmosféru našich online flirtov v pohodlí domova, keď postačí jedna selfie s filtrom a môžeme sa "ďalej váľať v špinavom tričku po chipsoch"

Prácu vnímam ako ucelenú, premyslenú, dobre reflektujúcu zvolenú tému a navrhujem hodnotiť - výborný (1)